

ném řízení neporušuje žalovaná strana předpisu § 482 c. ř. s. o zákazu novot v odvolacím řízení. Vzhledem k názoru odvolacího soudu dlužno pak ještě dodat, že stačilo po skutkové stránce, že žalovaná v prvním odstavci námitek mluví o smlouvě na určitou dobu, dále že v odstavci čtvrtém poukazuje na prodloužení smlouvy a že v pátém odstavci tvrdí, že nájemní poměr trvá. V tom zahrnuta jest právní námitka, že výpočetní řízení není na místě. I bylo proto dovolání vyhověti a rozsudky nižších stolic podle §u 572 c. ř. s. změnit tak, jak se stalo.

Čís. 7024.

Vzešel-li mezi veřejnou obchodní společností a poručenstvem nezletilých veřejných společníků rozpor o tom, zda spoluporučníku nezletilců přísluší právo, nahlédnouti do obchodních knih společnosti, není poručený soud oprávněn vydati usnesení, přiznávající spoluporučníku právo kontroly nezletilých společníků, tudíž také právo nahlédnouti v obchodní knihy společnosti.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1927, R I 58/27.)

K dotazu firmy Sch. a R., zda svěřena byla inženýru Antonínu J-ovi jakožto spoluporučníku nezl. dětí Karla a Elišky R-ových též správa jejich majetku, vydal okresní soud v T. jako s o u d p o r u č e n s k ý dne 18. ledna 1926 usnesení, jímž prohlásil, že inž. J-ovi přísluší právo kontroly jmenovaných nezletilých společníků, tudíž také právo nahlédnutí v obchodní knihy společnosti. R e k u r s n í s o u d rekurs firmy odmítl, poněvadž usnesení prvního soudu neobsahuje opatření dotýkající se práv firmy, když usnesení to osvědčuje toliko legitimaci pro spoluporučníka, by za poručenice jako veřejné společníky nahlédl podle čl. 105 obch. zák. do obchodních knih společnosti, přes to však právní otázku tuto řeší věcně, arciž bez závaznosti pro konkrétní případ.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu firmy Sch. a R. zrušil usnesení obou nižších soudů.

D ů v o d y:

Usnesení obou nižších soudů je zmatečné, ježto vybočily z mezí své zákonné působnosti. Podle §u 1 nesp. říz. mají soudy ve věcech řízení nesporného zakročovati z povinnosti úřední nebo k žádosti stran jen, pokud to zákony nařizují, což platí i pro soud poručený, neboť i tento soud jest oprávněn úředně zakročovati jenom, pokud to výkon soudní poručené moci podle platných zákonů stanoví, při čemž úkony jeho (usnesení) a jiná opatření mají právní účinek jen proti oněm osobám, jež dle okolností případu jsou přímými podměty dotyčné věci poručené, a jen ve věcech, které náležejí k soudní moci poručené a mají býti poručeným soudem rozhodnuty. Naproti tomu nepřisluší soudu poručenému pravomoc k opatřením, jež se dotýkají anebo dotýkati

mohou práv osob třetích, které nejsou podmíněny věcí poručenskou, na něž se poručenská moc nevztahuje, a která k úkonům poručenského soudu nenáleží. O takovýto případ jde v této věci, neboť dle stavu spisů vzešel mezi firmou a poručenstvem nezletilých dětí Alžběty a Karla R-ových rozpor o tom, zda spoluporučníku těchto dětí, jež jsou zároveň veřejnými společníky firmy, přísluší právo nahlédnouti do obchodních knih společnosti, čemuž se však společnost opírá. Rozpor tento, nebyl-li by smírně uklizen, mohl by býti řešen jen pořadem práva (§§ 39 třetí odstavec uvoz. zák. k obch. zák., 1 a 51 druhý odstavec j. n.). To ovšem nevadí tomu, by poručenský soud, jenž jest podle §u 109 j. n. povolán obstarávati ty věci, jež takovému soudu přísluší, poručníka (spoluporučníka) poučil o tom, jak má hájiti zájmy svých poručenců a co má podniknouti, aby dopomohl poručencům k jejich právu, a může ho kromě toho i poukázati, by příslušným soudním pořadem dal věc rozhodnouti. Poručenský soud však nebyl oprávněn v této sporné otázce, o níž v nesporném řízení rozhodovati nelze, vydávati společnosti jako osobě mimo jeho poručenskou moc stojící přímo nějaký poukaz, ježto mu právě nenáleží, by o této otázce v poměru ku společnosti rozhodoval. I kdyby bylo správným, že usnesení prvního soudu na společnost přímo vydané nemělo povahy soudního opatření ve smyslu §u 9 nesp. řiz. právně účinného proti společnosti a že bylo naopak pouhým nezávazným poučením společnosti té, nemění to ničeho na věci, ježto poručenskému soudu nepřisluší ani vydávati právní poučení ve věcech, které nepodléhají jeho rozhodování. Bylo tedy usnesení obou nižších soudů jakožto zmatečná zrušiti.

Čís. 7025.

Po zahájení vyrovnacího řízení nelze ku vymáhání pohledávek, jež nepatří k pohledávkám uvedeným v §u 10 (2)—(4), § 11 (1) a § 23 vyr. řádu, na dlužníkových věcech nabýti soudcovského práva zástavního nebo uspokojovacího do té doby, než bylo vyrovnací řízení podle §u 55 vyr. ř. právoplatně skončeno nebo podle §u 56 vyr. ř. zastaveno. Okolnost, že jde o zvláštní pohledávky ve smyslu §u 10 (4) vyr. ř., dlužno tvrditi a dokázati již v návrhu na povolení exekuce.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1927, R I 256/27.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu proti dlužníkům byla povolena exekuce na movitosti ku vydobytí peněžité pohledávky, soud prvního stálice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Podle §u 10 nařízení ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. o vyrovnacím řízení nemůže po zahájení tohoto řízení na jmění dlužníka pro pohledávku proti němu nabyto býti na věcech jemu náležejících soudcovského zástavního nebo uspokojovacího práva. Usnesením kraj-